

SCHOOLMONDVERZORGSTERS IN ENGELAND.

In „The British Dental Journal” van 16 Nov. 1931 vonden wij een verslag van de vergadering van de „Representative Board of the B. D. A.,” waaraan wij — vanwege de actualiteit — het volgende ontleenen over de Mondverzorgster (Red.):

De *Voorzitter* van den Raad zeide, dat eenige leden van den Raad zich waarschijnlijk zouden herinneren, dat de Raad in 1922 de circulaire uitgegeven door den Raad van Onderwijs, No. 1279, welke de plichten van een „dental nurse” bepaalt, heeft goedgekeurd. Het Comité had vernomen, dat de Raad van Onderwijs op het oogenblik de herziening van deze circulaire overwoog, en het Comité wenschte aan te bevelen, dat den Raad van Onderwijs zou worden medegedeeld, dat het naar de meening van het Vertegenwoordigend Bestuur ongewenscht zou zijn, aan „dental nurses” te vergunnen de tanden van schoolkinderen te onderzoeken, aangezien diagnose eigenlijk het werk van den schooltandarts is. Er werd voorgeslagen, dat het in sommige gevallen aan deze school „dental nurses” vergund zou zijn de tanden van schoolkinderen te inspecteeren en te beslissen, wie behandeling zou noodig hebben en wie niet. Volgens het Comité zou dit een werk zijn, dat eigenlijk niet door een schooltandarts aan een „dental nurse” zou kunnen worden overgelaten.

De heer *Trevor Matthews* wees er op, dat er een aanzienlijk tekort aan schooltandartsen is, dat er en daardoor een zeer groot aantal kinderen is, wier monden in het geheel niet onderzocht worden.

De heer *A. T. Pitts* zeide, dat hij tot de gevolgtrekking gekomen was, dat alles wat maar zweemt naar nauwkeurige diagnose, volkomen onmogelijk is bij een inspectie. Op vele plaatsen in Londen, vooral gedurende de eerste schooljaren, werd

het onderzoek gedaan door den schoolarts, en hij zou geneigd zijn te zeggen, dat een „dental nurse” in dit opzicht net zoo bevoegd is als een schoolarts. Het is mogelijk een bijzonder corps van „dental nurses” te vormen, maar aangezien de tijd, het voordeelgste besteed door den tandarts of den schooltandarts die is welke besteed wordt aan de behandeling van de kinderen, zou er veel voor de kinderen bereikt worden, indien het inspectiewerk aan iemand anders opgedragen zou kunnen worden en de tijd van den schooltandarts voor de behandeling behouden zou worden. Bovendien zou de toeneming van het aantal van het corps schooltandartsen, voordat het alle noodige behandelingen zou kunnen uitvoeren, nogal langzaam gaan, en daarom zou hij het onjuist vinden te zeggen, dat „dental nurses” volstrekt niet belast zouden mogen worden met inspectie. Zijn eigen ervaring van „dental nurses” is, dat zij veel van hun werk houden en een routine werk op beperkte schaal jaren achtereen kunnen doen, zonder hun enthousiasme te verliezen, en hij vond, dat het inspectiewerk heel goed en zeer ten voordeele van den tandheelkundigen schooldienst aan deze assistenten kan worden overgelaten.

Professor *Gilmour* zeide, dat het Nationale Comité voor Tandheelkundigen Dienst de kwestie van de „dental nurse” had behandeld en een oefencursus had ingesteld, en het zou blijken, dat de oplossing nu voorgeslagen om aan de Vereeniging gestuurd te worden, in meerdere of mindere mate tegen de oefening was, welke vroeger goedgekeurd was. Hij was blij den heer Pitts over deze kwestie te hooren, daar de heer Pitts uitgedrukt had, wat gedurende vele jaren zijn eigen inzicht was geweest. De „dental nurses” zouden geoefend worden in het constateeren van gebreken, maar wat dat gebrek was, en hoe het te behandelen, had geen verband met het onderzoek; dat zou door den tandarts behandeld worden. De Staat zou zich niet kunnen veroorloven den vollen tijd van de tandartsen te betalen voor het doen van een groot gedeelte van dit routine werk. De inspectie van de „dental nurse” zou niet volmaakt, maar toch nuttig zijn. Hij hoopte, dat deze zaak voorgelegd zou worden aan het Nationale Comité voor Tandheelkundigen Dienst.

Sir Norman Bennett zeide, dat hij eenigen tijd geleden een conferentie van den Raad van Onderwijs over dit onderwerp had bijgewoond, en daar had hij als zijn persoonlijk inzicht geuit, dat aan „school dental nurses” geleerd zou kunnen worden een inspectie voldoende uit te oefenen om schapen van gei-

ten te onderscheiden. Dit was zijn persoonlijke opvatting, maar daarom nog niet de opvatting van de Vereeniging, maar hij hoopte, dat de Raad zijn inzicht zou onderschrijven. Alles, wat deze personen zouden moeten doen, is de tijd van de schooltandartsen sparen door naar de scholen te gaan en die kinderen apart te zetten, die geen onmiddellijke behandeling noodig hebben. Indien bij wijze van spreken toegestaan kon worden, dat zulke personen een kleine holte over het hoofd zouden zien, en dat enkele van deze kinderen niet ter behandeling zouden worden gezonden, zelfs wanneer het noodzakelijk zou zijn, zoo zouden toch de behoorlijk opgezonden kinderen in te grooten getale zijn om goed door den tandarts te worden behandeld. Daarom zou het weglaten van een enkel geval hier en daar zoo onbeduidend zijn, dat het de aandacht niet waard zou zijn. Er was een andere kwestie, n.l. of het Comité eenig antwoord zou geven op het voorstel van den Raad van Onderwijs betreffende het voorbehoud in de circulaire omtrent het leggen van voorloopige vullingen door „dental nurses.” Hier tegen was altijd eenigszins geprotesteerd, omdat het moeilijk was een onderscheid te maken tusschen voorloopige hulp en behandeling. Het was hem gebleken, dat voorgesteld was, dat het aan „dental nurses” niet meer veroorloofd zou zijn voorloopige hulp te verstrekken.

De heer *R. G. Oliver* zeide, dat het Comité blijkbaar bezig was geweest met het verdedigen van de bepalingen van de Wet van 1921, die praktijk verbodt aan oningeschreven personen. Indien de Raad buiten het Comité om zou gaan, zou dit beteekenen, dat indien de inbreuk op de wet gering genoeg zou zijn, er geen notitie van genomen behoefde te worden. Hij vond, dat de Raad zich niet kon veroorloven geen notitie te nemen van eenigen inbreuk op de tandheerkundige wetgeving. Bovendien was de Raad geneigd deze zaak vanuit een academisch standpunt te bezien, maar hij daagde zijn collega, den heer Macrae uit naar Yorkshire te gaan en de leden van de afdeling van Yorkshire te zeggen, dat hij er voor gestemd had aan „dental nurses” te veroorloven inspectie te verrichten. Sir Norman Bennett was het er mede eens, dat inspectie zeer gemakkelijk verward kon worden met diagnose en wat hem betreft, hij zou niet naar de afdeling van Yorkshire durven gaan om te zeggen, dat hij het eens was met het voorstel betreffende „dental nurses.”

De *Voorzitter* van den Raad las in antwoord op een vraag gesteld door den heer B. B. Samuel de daarop betrekking

hebbende sectie (1) (c) van de Wet van 1921 voor en vestigde de aandacht op het woord „toezicht.”

De heer *S. B. Newton* wees op de voordeelen van het contact tusschen tandarts, kinderen en hun ouders als gevolg van de geregelde inspectie der tanden. Indien de tandarts, die zijn geheelen tijd aan het werk geeft, zich uitsluitend moest bezighouden met het vullen van tanden in zijn operatiekamer, zou zijn leven zeer eentonig worden. Het verschaft afwisseling deel te nemen aan inspectie en besprekingen met de ouders, welke zoowel nuttig voor deze zijn, als belangrijk voor hem.

De heer *Kittow* zeide, dat men moest toegeven, dat er een groot tekort was aan tandartsen voor het enorme werk vereischt in verband met schoolkinderen. Indien het aan „dental nurses” veroorloofd werd tanden te inspecteeren, zou dit beteekenen, dat de eenige kinderen, die behandeld zouden moeten worden, gezonden zouden worden aan een tandarts door een dame, die hoe bekwaam ook, geen tandarts is. Hij zou ernstig opkomen tegen het overlaten van inspectie aan „dental nurses.”

De heer *R. Guy Ash* wees op het gevaar, dat het werk opgedragen aan de „dental nurse” andere kleine tandheelkundige behandelingen zou kunnen bevatten.

De heer *Macgregor* zeide, dat zij allen van meening waren, dat het ongewenscht zou zijn, dat beroepswerk door leeken zou worden gedaan, maar het zou wenschelijk zijn te trachten zelfs met eenige opoffering, den schoolautoriteiten er in bij te staan betere hulp te verkrijgen, en indien de tandartsen de controle over de behandeling een beetje zouden verminderen teneinde deze autoriteiten op te voeden en op zich te nemen, wat een onmogelijke taak voor de tandartsen leek, zou dit het geheele beroep ten goede komen. Het zou zeker den schoolkinderen enorm ten goede komen. Het was ontzaggelijk veel werk deze kinderen ook maar eenigermate te behandelen. Hij hoopte, dat de Raad een ruimeren blik zou hebben dan eenige leden bij de bespreking getoond hadden.

De heer *T. A. Coysh* zeide, dat men uit de opmerkingen van den heer *Macgregor* afleidde, dat er enorm veel werk te doen was en tóch bleek, te oordeelen naar een voorafgaande bespreking, dat de autoriteiten 's Zaterdagsmorgens den schooltandartsen konden toestaan politiewerk te doen. Hij was tamelijk verbaasd, dat de heer *Macgregor* verdedigen zou, dat het aan een „dental nurse” zonder praktijk of ervaring toegestaan zou worden dit soort werk te doen.

De heer *G. H. Aylen* zeide, dat het aan de dental nurses" was toegestaan werk onder toezicht te doen. Beteekende dit, dat wanneer de assistente de kinderen onderzocht, de tandarts er bij moet staan om bij het werk toe te zien?

Professor *Gilmour* stelde voor deze kwestie te verwijzen naar het Nationale Comité voor Tandheelkundigen Dienst voor een verslag op de volgende bijeenkomst.

De heer *W. B. Grandison* steunde dit voorstel, dat daarop werd aangenomen.

Tout comme chez nous! (Red.).